

ČÍSLO 8 • DUBEN
ROČNÍK 2012–2013

P sv. Jan Prachatický

VIKARIÁTNÍ
MĚSÍČNÍK
REGIONU
SV. JANA
NEUMANNA

SEDLEC

Cena
25 Kč

**Z myšlenek
P. Josefa Doubravy
KNIHA
MOZAIKA ŽIVOTA**

***Kdo věří, září.
Kdo miluje, hřeje.
Kdo se modlí, ten nezklame.***

+++++

***Křesťanství nejsou
starodávné zvyky,
ale živé lidské vztahy.***

Kristus říká:

***„Podle toho poznají,
že jste moji učedníci,
budete-li mít lásku
jedni k druhým.“***

+++++

***Kdo staví na Bohu,
je to pevné.
Kdo staví na lidech,
je to vratké.***

Sv. Jan Prachatický, měsíčník prachatického vikariátu

Za obsah odpovídá: P. Josef Sláčík; fotografie: Josef Hora, Tomáš a Zdeněk Příbylovi, Josef Pecka. Redakce: Jaroslav Pulkrábek, tel. 607 516 025, e-mail: casopisjp@seznam.cz

Sazba a tisk: Jan Viener, viener@seznam.cz

Registrace: MKČR E 16235; ISSN 1801-4380

© Římskokatolická farnost Prachatice, Děkanská 31, 383 01 Prachatice

<http://casopis.farnostprachatice.cz>

Obsah

Úvodník	3
Rok biskupa Hloucha	4
Z liturgického kalendáře	6
Boromejky	8
Máme papeže	10
Homilie	12
Rok víry	13
Kostely vikariátu	14
Life update	23
Poutě do Svaté země	24
Na návštěvě u	27
Malý slovníček	29
Poutní místa	30
Slovo ministrantům	32
Stojí za přečtení	33
Čtení na pokračování	34
Představujeme	36
Z dějin kléru Prachaticka	38
Vypravili jsme se	39

Amnestii se již nikdo moc nezabývá, k volbě prezidenta si už taktéž asi každý řekl to své a o církevních restitucích se rovněž nějak přestalo mluvit. A tak doslova jako dar z nebes pro naše média přišla rezignace a následná volba nového papeže.

Však církevní témata jsou v naší převážně ateistické společnosti vždy zaručeným zdrojem adrenalinu a zárukou sledovanosti. A tak jsem čekal, co bude. A přiznám bez mučení, byl jsem nečekaně mile překvapen. Nezaznamenal jsem totiž žádné uštěpačné poznámky či odhalování a umělé živění senzací. Moji proti církvi ostře naladěni známí sledovali volbu s intenzitou fotbalového mistrovství a neodtrhli oči od televize. A i ti nejzatvrdlejší brali výsledek jako naši společnou výhru. Jen komunisté nenašli žádný vhodný kámen, a tak pouze konstatovali, že tak dobrého papeže církev vybrala jim naschvál, aby oslabil levicové hnutí v Jižní Americe.

Zcela nečekaně i církev u nás doma získala body, aniž by se o to nějak zásadně přičinila, a kritici znenadání nevidí tak rudě. Přestože i já jsem byl unesen upřímnou prostotou a lidovostí Otce Františka v tom nejlepší smyslu, mnohem víc mě zasáhla zmíněná reakce okolí. Jakýsi odlesk toho, co jsem prožíval v listopadu 1989. Společně sdílená radost bez rozdílu náboženství, politických názorů a postavení. Stejně jako před téměř čtvrtstoletím jsme dostali šanci k novému nakročení spojenému s nadějí, že bude lépe. I nyní nám bylo tak trochu řečeno „nu dobře, tak ukažte, co ve vás je“.

Dostali jsme dar. Jakousi milost shůry. Chvilku všímavost lidí mimo církev, ochotu naslouchat. Ochotu snažit se pochopit to, co dříve jen bez přemýšlení zatracovali. Bude to jen kratičký záblesk. Pár dní, možná týdnů. Záleží na nás. Nenechme si to jen tak bez užitku protéct mezi prsty.

J. Pulkrábek

Od 25. března 2012 do 9. června 2013 si českobudějovická diecéze připomíná vzácného člověka, kterého starší generace chová v srdci s posvátnou úctou: otce biskupa ThDr. Josefa Hloucha. Během této doby proběhne celá řada vzpomínkových akcí a projektů. Naším příspěvkem je pak rubrika nazvaná Rok biskupa Hloucha, jejímž prostřednictvím vás chceme seznámit s průběhem oslav, přiblížit osobní vzpomínky našich čtenářů či zveřejnit dosud vesměs nepublikované fotografie z osobních archívů.

Mimo diecézi (1952–1968)

První měsíce své internace mimo území českobudějovické diecéze strávil biskup Hlouch v Kadani. Odtud byl v září 1952 převezen do Růžodolu u Liberce, kde se mimo jiné setkal i s arcibiskupem Beranem, drženým tu déle než rok a půl. Po půlročním pobytu v Růžodole následoval další převoz, tentokrát do Myštěvsi u Nového Bydžova. Tady byl biskup Hlouch internován od dubna 1953 až do přelomu let 1955 a 1956. Dalším místem Hlouchova nuceného pobytu mimo diecézi se nakrátko stala Branná na Šumpersku. Odtud byl převezen do Šebestova nedaleko Blanska, kde se jeho nedobrovolným bydlištěm stal ústav pro hluchoněmé, vedený Školskými sestrami Notre Dame. Zde byl již trochu volnější režim, biskup mohl vycházet i mimo vlastní areál ústavu a jeho nemocnému srdci se tu dostalo lékařské péče. Občas sem za ním jezdili i kněží z diecéze. Několik posledních roků, strávených mimo diecézi, prožil biskup Hlouch v Koclířově u Svitav, v Charitním domově sester de Notre Dame. Z Koclířova se v květnu 1968 vrátil zpět do Českých Budějovic.

Z deníku biskupova

24. srpna 1953

Složil slib volit to, co je těžší, co je víc proti sebelásce, co stojí víc obětí, co dokonaleji připodobňuje Kristu Pánu, jenž byl chudobný, trpěl bolesti a potupu, až k smrti poslušný.

Čím budu podobnější svému Spasiteli, tím více budu moci vykonávat pro spásu duší a jeho oslavu.

Trpím nesmírně bolestmi od krční páteře. Noci jsou mukou, ale i příležitostí spojit se s trpícím Spasitelem.

29. srpna 1953

S tebou, milý drahý Spasiteli, spojuji své mlčení o hrozných bolestech, jež trpím, o hrůzách smrti, které snad denně prožívám, zvláště při mši svaté, kdy se mi zdá, že umru... Ty o tom víš a to stačí. Přijmi to mlčení jako smír za mé hříchy a za vše, co svět mluví proti Tobě, Tvé Matce, Církvi svaté.

29. srpna 1953

Dovídám se, že na útěku zemřel P. Buchta, který byl kapit. vikářem. Nešťastný kněz. Co hořkosti a souzení mi připravil. Kvůli němu jsem byl uvězněn... Vše mu odpouštím a obětuji pro jeho duši mši svatou.

30. srpna 1953

Mám promluvu o myšlence kříže ve mši svaté.

Odpodledne nevýslovné bolesti hlavy! Adoruji – rozjímám sv. Jana Temnou noc.

Večer se mne táže spolubratr, že jsem nějaký smutný. I když se snažím, přece nedovedu dokonale skrýt svých velkých bolestí a úzkostí, které jsou destilací hrůz smrti a mým skoro denním pokrmem. Pán Bůh buď pochválen, že mi sílu dává a nedovolí, aby mne tento kříž zlomil, a přece mi zjasňuje dny vězení skrze naději, že budu moci ještě dlouho trpět a světu, svým drahým aspoň jiskru Boží lásky donést.

2. září 1953

Mám velmi otekou nohu od štípnutí vosou. Který úd mi zůstane zdravý a nedotčen bolestí? Ó Bože, dej mi milosti trpět svatě... Moji spolubratři kypí zdravím a veselostí, ač všichni skoro o 15 let starší. Ale Bože milý! Ty víš, proč to tak je! Má diecéze potřebuje obětí...

3. září 1953

Lékař z Prahy. Žádám léčení radikální, ne pořád sedativy. Připraví prý něco v dohodě s Dr. Šedivým. Tlak 195.

Balík od Andulky. Chléb zkažen, balík šel od 7. srpna – skoro měsíc... Dopis Andulčin vzpomíná mé konsekrace. Ano, byl to velký a slavný den. Ovšem, moji drazí, netušíte, že byl začátkem cesty mé křížové. Nevíte o mých bolestech fyzických – ani bolestech srdce, o smutku, ... o bolestech, že Láska není milována...

Vzpomínám vděčně: Bože dobrotivý, Maria! Svatý Otče! Lide moravský, sestřičky, kněží, lide český, moji diecézani... Tak málo toho vím o Vás, drazí...

Noha od štípnutí vosou opět otekla, opět nemohu ven, sedím v pokoji a modlím se, hledím k nebesům...pozdravy Tobě, Andulko, moji sourozenci, přátelé – pozdravy, řečené modlitbou...

Bolesti moje, jste hrozné, ale poněvadž jste nejjistějším připodobněním mým Kristu, jste krásné.

Vybráno se sborníku Josef Hlouch, devátý Biskup českobudějovický v obrazech a dokumentech.

Vydal Státní oblastní archiv v Třeboni a biskupství českobudějovické v roce 2012.

Svatí Cyril a Metoděj: Cyrilův pohřeb

Ve chvíli, kdy bereme do rukou toto číslo, končí velikonoční oktáv. Velikonoční doba však pokračuje dál – až do slavnosti Soslání Ducha svatého (19. 5.). Zase začínáme slavit svátky a památky svatých.

V pondělí 8. 4. oslavíme slavnost Zvěstování Páně, kterou jsme letos nemohli slavit v jejím řádném termínu (25. 3), protože byl právě Svatý týden. Pak si připomeneme dva biskupy-mučedníky z doby vrcholného středověku: krakovského sv. Stanislava (†1079; památka 11. 4.) a pražského sv. Vojtěcha († 997; svátek 23. 4.). Na 24. 4. od nepaměti překládáme památku starokřesťanského mučedníka sv. Jiří (jinde ve světě se slaví 23. 4.). 25. 4. má svátek sv. Marek, evangelista. V závěru měsíce (29. 4.) pak oslavíme svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, spolupatronky Evropy († 1380).

* * *

Před smrtí se Konstantin-Cyriľ vroucně modlil za nás Slovaný, za naši víru a za naši zem: „*Pane Bože ... ty vždycky vyslyšíš toho, kdo plní tvou vůli, bojí se tě a zachovává tvá přikázání. Vyslyš mou modlitbu a chraň své stáde, k němuž jsi mě, svého neschopného a nehodného služebníka, poslal. Vysvobod je od bezbožné a pohanské zloby těch, kteří se ti rouhají. Zahladj trojjazyčný blud a dej, ať se tvá církev hojně rozroste; až je všechny shromáždíš v jednotě, učiň je lidem výborným, svorným a jednotným v pravé víře a správném vyznání a vdechni jim do srdce slovo své nauky. Je to jistě tvůj dar, že jsi nás nehodně přijal za hlasatele svého Krista. Odevzdávám ti jako tvé ty, které jsi mi svěřil, kteří konají dobré skutky a činí, co je ti milé. Spravuj je svou mocnou pravicí, aby všichni chválili a slavili tvé jméno, mocná Trojice, Otče, Synu a Duchu svatý. Amen.*“ Potom políbil všechny svatým políbením a řekl: „*Požehnaný Bůh, který nás nevydal do rukou našich neviditelných nepřátel, ale zničil osidla všech, kdo nám činili úklady, a zbavil nás záhuby.*“ Protože věděl, jak Metoděj touží po návratu do kláštera, povzbuzoval ho: „*Hle, bratře, my dva jsme byli souspřeží a táhli jsme jednu brázdú. Já jsem skončil svůj den a padám na liše. Ty pak velmi miluješ horu (= klášter na Olympu), ale kvůli hoře neopouštěj své učení. Neboť čím pák můžeš být spíše spasen?*“

Papež nařídil, aby všichni řečtí kněží v Římě i všichni římští duchovní přišli na Cyrilův pohřeb, přinesli svíce a kadidlo, zpívali nad ním žalmy a chvalozpěvy a pochovali ho s poctami, jako kdyby to byl on sám. Metoděj mu padl k nohám a prosil ho: „*Považuj za vhodné a potřebné, abych Tvé Svatosti, apoštolský Otče, sdělil, jak nás při odchodu z domova k apoštolskému dílu, které jsme s pomocí Boží vykonali, matka s mnoha slzami prosila a zapřísahala: ' Jestli jednoho z vás uchvátí smrt dříve než se vrátíte, pak ať bratr, který zůstane naživu, přeneše tělo mrtvého do svého kláštera a tam ať ho s přiměřenou poctou pochová. ' Ať tedy Tvoje Svatost vyslyší tuto mou prosbu, abych nejednal proti mateřské prosbě a příkazu.*“ Papež nechtěl té žádosti odporovat. Nařídil uložit tělo do rakve, zatlouci železnými hřeby, zapečetit pečeti a vykonat přípravy na převoz. Slíbil, že po sedmi dnech Metoděje propustí. Ale římští duchovní v čele s biskupy a kardinály mu řekli: „*Zdá se nám velmi nevhodné, ctihodný Otče a Pane, abys z jakéhokoli důvodu dovolil přenést tak velikého a vynikajícího muže kamkoli jinam.*“

Jeho prostřednictvím dostalo naše město a naše církev nazpět tak drahocenný poklad (sv. Klementa) a Bůh po tolika cestách přivedl tohoto svatého muže z dalekých zemí až sem a zde jeho duši přijal do svého království. Zde tedy ať je čestně pochován. Je zajisté velmi vhodné, aby tak slavný muž měl v našem přeslavném městě slavný hrob.“ Papež ten návrh schválil a poručil, aby byl zesnulý pochován v bazilice sv. Petra v jeho vlastním papežském hrobě. Ale Metoděj znovu prosil: „Prosím vás, páni moji, jestliže neuznáte za vhodné splnit mou skromnou prosbu, pak ať je pohřben v kostele sv. Klementa, jehož svaté tělo po obtížném a pečlivém hledání našel a sem přinesl.“ Tuto prosbu papež vyslyšel.

Obraz představuje Cyrilův osobní soud. Uprostřed je Kristus sedící na soudním stoli. Před ním vpravo stojí Cyril v mešním rouchu, v levici má knihu ozdobenou drahokamy, otevřenou pravici se ke Kristu lehkým pohybem obrací. Tvář prozrazuje muže přísného sebezáporu, asketu, filosofa a mnicha. Nad ním stojí anděl Gabriel a vine jej pravici k sobě jako drahého chráněnce. Po straně je sv. Klement. Zdá se, jako by vypočítával jeho zásluhy a dokazoval jeho nároky na korunu slíbenou Kristem-soudcem. Na druhé straně stojí Metoděj, který svému bratru přispěchal na pomoc modlitbou a kalichem eucharistické oběti. Nad ním anděl a vedle sv. Ondřej, patron křesťanského východu.

Pod obrazem jsou pozůstatky starého latinského náhrobního nápisu, který vkládá světci do úst slova sv. Pavla: „Dobrý boj jsem bojoval ...“ (2Tím 4,7-8) a končí slovy: „Kdo to čteš, řkni: Dej, Bože, hříšníkovi Cyrilovi věčný pokoj! Amen.“

Spodní část obrazu je odřena do výše, kam až se dosáhne rukama. Lidé ho totiž zbožně líbali a přitom se dotýkali světcovy podoby. Je to důkaz úcty, kterou mu Římané po staletí vzdávali.

Shromáždil se ohromný zástup kněží i lidu a s velikou ctí a slávou uložili Cyrilovo tělo do připraveného hrobu v bazilice sv. Klementa po pravé straně oltáře. Brzy se proslechlo, že se tam dějí zázraky. To ještě zvýšilo úctu a pověst svatosti, kterou mezi Římany požíval. Nad hrobem namalovali jeho obraz a zapalovali světla, která tam pak hořela dnem i nocí.

2013 – Rok Matky Vojtěchy

Matka Vojtěcha na svobodě

Pokračování z minulého čísla.

Přišel rok 1960 a s ním presidentská amnestie. Pro politické vězně se otevřely brány pardubické věznice a řádové sestry konečně mohly opustit místo svých zápasů, utrpení, ale i skvělého svědectví, které vydaly Božímú království.

Sestra Vojtěcha opouštěla vězení 11. května a při propuštění napsala do protokolu připomínky k výkonu trestu. Psala o všech křivdách proti náboženské svobodě, o nedělní nucené práci a o postizích, které ji i ostatní ženy potkaly. Zároveň musela podepsat prohlášení o mlčenlivosti o všech získaných poznatcích v době vazby a vězení.

Po propuštění počkala na Matku Bohumilu a obě odjízďedly do Znojma - Hradiště, kde si boromejky zřídily prozatímní mateřinec po vyhnání z Nemocnice Pod Petřínem. Matka Bohumila se opět ujala osiřelé kongregace a sestra Vojtěcha první dva týdny strávila v komunitě v Božicích u Znojma, kde žila její rodná sestra Emílie. U svatostánku děkovala za léta prožitá v síti Boží lásky, kde byla tříbena a připravována pro další úkoly. Dojímalo ji, že zase může ke svátosti smíření, být účastna mše svaté a přijímat svátostného Ježíše. Sestře Doloris, která s ní byla zavřena první 3 a půl roku, napsala s vědomím, že je stále pod dozorem. Použila zdrobnělin, bez celého oslovení, použila věžeňskou hantýrku, byla si vědoma, že je hlídána i po propuštění z vězení. Dopis nasvědčuje, že se necítila dobře, ale byla šťastná, že je na svobodě:

„... pokoj a láska Boží buď s Vámi se všemi! Všem vroucí a vděčný pozdrav od Bohušky (Matka Bohumila) s Hubertou a ode mne. Včera byl pro nás všechny radostný den návratu. Že bych byla normální, to nemohu říct, stále bych brečela, však to znáš. Emilka mě těší, že to přejde, má asi od Vás ostatních zkušenosti. Do šesti dnů se ohlásíme na ONV a potom už zase s chutí dál...“

Všichni Tě pozdravují, rády na Tebe vzpomínaly a já nemohu vynechat našeho Macíčka, který si zaslouží vědět tuto radost...“

Matka Bohumila měla starost o křehkou sestru Vojtěchu, aby ji policie co nejméně pronásledovala, poslala ji k nejstarším sestrám do Vidnavy, kde nejprve pracovala jako uklízečka a pak byla zařazena jako administrativní pracovnice.

Ze vzpomínek spolusestry:

„Byla jsem poslána na nádraží, abych šla naproti nové sestře naší komunity. Když sestra Vojtěcha vystoupila z vlaku, něco zvláštního na mě zapůsobilo z jejího skromného a laskavého vystupování. Také potom se chovala s velkou ohleduplností k druhým. Velmi hezky se s ní žilo, byla naší radostí.“

Když se stala později představenou velké komunity, získala si srdce všech, i těch, které se na ni zpočátku dívaly s nedůvěrou. Rozdávala radost, jen se na nás podívala, rozdávala lásku Ježíšovu, která v ní byla...“

Jiná sestra vzpomíná:

„Jednou nám přivezli brambory na zimu. Přebíraly jsme je na dvoře a ukládaly do sklepa. Sestra Vojtěcha u takové práce nikdy nechýběla. Vybírala si tu nejtěžší práci, kde se nejvíc prášilo. Řekla jsem, že snad ona by nemusela být u takové práce. Odpověděla mi, že to přece někdo dělat musí a proč ne ona. Tento její příklad mi utkvěl v mysli a často jsem si na její slova vzpomněla, když se jednalo o to, vzít na sebe nějakou obtížnou práci...“

Sestra Vojtěcha si ve Vidnavě udělala autoškolu s velkým úspěchem a k ježdění měla vlahy, ale když viděla, že jezdí rády jiné sestry, jala se umývat auto a říkala, že to dělá velmi ráda.

Jednou prováděla generální úklid půdy, kde se nahromadilo mnoho nepotřebného. S velkým elánem snášela z půdy různé věci a přehlédla trám, který byl v úrovni její hlavy. Udeřila se tak silně, že měla otřes mozku. Následky této rány si nesla celý život. Často ji od té doby bolívala hlava, ale nikdy to na sobě nedala znát.

V této době prožívala bolest s blízkou rodinou. Umíral její nejmladší bratr Vojtěch, po jehož narození zemřela jejich maminka. Matka Bohumila dovolila rodné sestře Simoně, aby se o bratra v posledním období života starala, sama byla nemocná a už v důchodu. Sestra Vojtěcha jí i rodině psala:

„... letos je mi těžké přát Vám radostné svátky (vánoce 1961), vím, že všichni žijete v bolesti a z bolesti. Já jsem také na svátek sv. Štěpána musela odejít ze mše svaté – hlava, zvracení, ani jsem nebyla u svatého přijímání, což je mi líto. Všichni máme nervy pocuchané.

Nedivte se mi, byly to zase vánoce doma – a v slzách. I když se skláním v hluboké oddanosti před vůlí Boží, organismus jako by to nebral a chvílemi vypovídá. Kéž bych tím aspoň Vojtiškovi hodně pomohla...“

Jsem šťastná, že může být sestra Simona doma, poděkujte potom Velebné Matce, připadá mi, že Vám dáváme všem aspoň takový dáreček k vánocům.

A Vy, moji nejdražší, Pán Vás potěš a dávej Vám tolik síly, abyste mohli denně hodně Vojtinka těšit, abyste neochabovali v těch chvílích, kdy je člověk nejslabší a nejvíc potřebuje něhy, pozornosti a lásky.

Pán Bůh Vám to odplatí, až my budeme v podobné situaci, a to budeme každý, zase někdo odplatí naši službu ve chvílích úzkosti.

Zdravím Vás a objímám, omluvte mě, že píši tam málo. Věřte, nemohu, musela bych přidávat své utrpení a vy máte sami dost svých bolestí...“

Zpracovala SM. Sebastiana

Habemus papam - máme papeže!

Ve středu 13. března 2013 v podvečer zvolili kardinálové v 5. kole volby nového nástupce sv. Petra. Stal se jím dosavadní arcibiskup v Buenos Aires kardinál Jorge Mario Bergoglio. Přijal jméno František.

Narodil se 17. prosince 1936 v Buenos Aires. Tatínek Mario byl železničářem, maminka Regina, rozená Sívori, v domácnosti. Do Argentiny přišli z Itálie, z Piemontu (kraje okolo Turína). Měli pět dětí.

Jorge (Jiří) vystudoval střední chemicko-technologickou školu, ale potom se rozhodl pro kněžství a přihlásil se do semináře ve Villa Devoto. 11. března 1958 vstoupil do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova. Studoval nejprve humanitní vědy v Chile; v roce 1963 se vrátil do Argentiny a dokončil filosofická studia v koleji sv. Josefa v San Miguel. V letech 1964-65 pracoval jako učitel literatury a psychologie v koleji Neposkvrněného početí Panny Marie v Santa Fe a v roce 1967 učil tytéž předměty v jezuitské koleji El Salvador v Buenos Aires. Na podzim 1967 se vrátil do koleje sv. Josefa v San Miguel a vystudoval teologii. 13. prosince 1969 byl vysvěcen na kněze. V letech 1970-71 vykonal třetí probaci (závěrečnou etapu jezuitské formace) v Alcalá de Henares (nedaleko Madridu) ve Španělsku a 22. dubna 1973 složil doživotní řeholní sliby. 31. července téhož roku se na šest let stal provinciálem argentinské jezuitské provincie. V letech 1980-86 byl rektorem Filosofické a Teologické fakulty v San Miguel a zároveň farářem ve farnosti sv. Josefa. V březnu 1986 odešel do Německa napsat disertační práci a dokončit doktorská studia. Po návratu krátce působil v koleji El Salvador, odkud přešel do jezuitského kostela ve městě Córdoba, kde byl spirituálem a zpovědníkem.

20. května 1992 jej papež Jan Pavel II. jmenoval titulárním biskupem v Auca a pomocným biskupem v Buenos Aires. 27. června téhož roku přijal v katedrále v Buenos Aires biskupské svěcení z rukou arcibiskupa kardinála Antonia Quarracino.

3. června 1997 byl jmenován koadjutorem v Buenos Aires a 28. února 1998, po smrti kardinála Quarracino, se stal arcibiskupem a primasem Argentiny. Od 6. listopadu téhož

roku byl také ordinářem pro argentinské katolíky východního ritu, kteří nemají vlastního ordináře.

Jan Pavel II. jej jmenoval kardinálem v konzistoři 21. února 2001 a přidělil mu titulární kostel sv. Roberta Bellarina.

Jako kardinál byl generálním relátorem 10. generálního zasedání biskupského synodu v říjnu 2001. Účastnil se

konkláve 18. a 19. dubna 2005. Byl členem postsynodální rady 11. generálního shromáždění biskupské synody ve dnech 2. - 23. října 2005. Působil ve vatikánských kongregacích pro bohoslužbu a svátosti, pro klérus a pro instituty zasvěceného života, v papežské radě pro rodinu a v papežské komisi pro Latinskou Ameriku.

V Argentíně byl velkým kancléřem Katolické univerzity, moderátorem národního církevního soudu druhé instance a moderátorem interdiecézního soudu v Buenos Aires. Od listopadu 2005 do listopadu 2011 byl i předsedou Argentinské biskupské konference.

Je oblíbený pro svou otevřenost vůči všem bez rozdílu, skromný životní styl a hlubokou zbožnost.

V jednom rozhovoru – asi před rokem – sděloval lidem svou životní zkušenost: „Je to úžas ze setkání s Ježíšem, okouzlení jeho osobou!“ a dodal: „Souhlasím s Manzoniem, který řekl, že Pán nikdy nezačne žádný zázrak, aniž by ho přivedl ke zdárnému konci.“

Modlíme se za něj, jako jsme se předtím modlili za dobrou volbu. Vyprošujeme mu všechny potřebné dary pro jeho službu: „Svatého nám otce, Bože, v lásce chraň a zachovej!“

(Zpracováno podle českého a slovenského vysílání vatikánského rozhlasu)

Velikonoční tvoření ve Lhenicích

Velikonoční tvoření ve Lhenicích s sebou vždy nese spoustu zábavy, smíchu a především fantazie. I letos děti dostaly dostatečné množství materiálu, času a trochu pomoci a nestačili jsme se divit nad záplavou krásných věnečků, kytiček, přáníček, ozdob do oken atd. V neděli po mši svaté měly děti možnost své výrobky prodávat za symbolickou cenu před kostelem sv. Jakuba ve Lhenicích. I když byla letos zima a foukal ledový vítr, děti to neodradilo a prodávaly s velkým nasazením. Vydělané peníze budou použity na autobus na Dětskou vikariátní pouť a pouť rodin, která se bude konat 11. 5. v Lenoře. (MG + LH)

Draží přátelé, velikonoční doba, kterou smíme prožívat, je radostným spočinutím našeho zraku na Zmrtvýchvstalém. Ano: smíme prožívat Velikonoce. Není to tedy samozřejmost. Prvním darem je život, to, že jsme se Velikonoc dožili. Ale to by bylo málo. Druhým darem je milost víry, bez které bychom se Velikonoc sice mohli dožít, ale nemohli bychom je zažít a prožít. Ale my smíme věřit v Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého. V jednotě s naším milovaným papežem Františkem. To on ve své první promluvě 14. 3. 2013 v Sixtinské kapli hovořil o tom, že se nemůžeme vyhýbat Kristovu kříži. Byli bychom sice... kněžími, kardinály, biskupy..., ale nebyli bychom Kristovými učedníky. Ano, proto Ave Crux, spes unica! Buď pozdraven Kříží, má jediná naděje! Ano, vždyť jedině cesta Kříže vede ke vzkříšení! A na Kříži jedinečným způsobem Ježíš – Pán a Bůh – dokazuje lásku ke svým učedníkům a ke všem lidem všech dob. Prosím, setkejme se o Velikonocích s Ježíšem! Ať v tomto Roce víry je velikonoční setkání se Zmrtvýchvstalým hlubší než kdy předtím. Nebojme se mu říci o svých pochybnostech, o tom, že jsme ho chtěli hlásat, ale zapomínali jej pozvat do svého srdce. Nebojme se uslyšet Jeho ujištění o tom, že On je připraven náš život znova naplnit, vstoupit do našeho srdce, a o tom, že pak naše svědectví bude účinné a požehnané, neboť On bude působit skrze nás. Setkání s Pánem bude na prvním místě. Dále bude následovat jeho hlásání a budování nového světa, prozářeného Kristovou pravdou a láskou.

Sv. Otec František mluvil v oné homilii o třech důležitých skutečnostech našeho života. Putování, budování, hlásání. Těž citoval Bloye, který napsal, že pokud se člověk nemodlí k Bohu, modlí se k ďáblu. Ano, dejme své srdce našemu Pánu zcela, aby v něm nezůstalo ani trochu místa pro falešné bohy. Vždyť Ježíš Kristus nám a celým dějinám dal právě svým

zmrtvýchvstáním nepřekonatelný důkaz toho, že On je Bůh a Pán, náš Spasitel. „Nebojte se! Jděte k mým bratrům a řekněte jim, ať odejdou do Galileje. Tam mě uvidí!“ Ano, chceme vyjít za Pánem. S Tebou, Panno Maria, k Němu jistě dojdeme, vždyť Tys ho spatřila jistě jako první. Vezmi nás pod svůj plášť, abychom jej potkali na cestě do Emauz a ještě dnes přinesli naději všem bratrům a sestřám.

*P. Jiří Kalaš,
Vlachovo Březí*

Tento rok je nejenom Rokem víry, ale také Rokem eucharistie. Dovoľte mi, abych krátce opět pohlédł tímto směrem. Chci znovu připomenout to, nad čím jsme se již jednou zamýšleli.

Snad dokážeme vyznávat víru, že v Oltární svátosti je podstatně přítomen celý Pán Ježíš; jako člověk (se svým tělem i duší) i jako Bůh. Nám se v tomto neproniknutelném tajemství přítomnosti zanechává a daruje, abychom jej mohli přijímat, setkávat se s ním a také se mu odevzdávat. Část mše sv., v které Krista přijímáme, nazýváme svatým přijímáním. Můžeme jej přijímat proto, že on se nám odevzdává. Ale, jak už jsme se nad tím před časem zamýšleli, Ježíš také chce přijímat nás a naše radosti i starosti, a tak čeká, že ho nejen přijmeme, ale že se mu i odevzdáme. Že do jeho rukou a moci vydáme sebe sama i své blízké drahé a vůbec všechno.

Kdo jiný by nám měl být vzorem i v tomto postoji přijímání Otcovy vůle a vydávání se do rukou Božích než sám Ježíš? Jestliže stojíme v době velikonoční, máme v čerstvé paměti jeho smrt a utrpení. Celý Kristův život je životem poslušného přijetí Boží vůle, vydání se do rukou Otcových, a to k jeho slávě a k naší spáse. Pro nás přijímá těžký úděl života i smrti. Za nás také vydává, ztrácí svůj život, své plány a představy, svou přirozenou lidskou touhu žít a přijímá vykupitelskou smrt. Jeho život je nám mírou a vzorem toho, jak máme my přijímat Krista a vydávat se Kristu ve svatém „přijímání a vydávání“. Podle vzoru Kristova, s tím odhodláním a nasazením jako on, mu při našem svatém přijímání vložíme do rukou svůj život, své naděje, plány, zdraví, majetky, své drahé blízké, a to živé i zemřelé. Ať on, Ježíš, je svrchovaný Pán našeho života. Kéž se nám tento postoj stává postojem trvalým, který se pak uskutečňuje i v našich všedních chvílích života.

Vikář Josef Sláčík

Jubileum 70 let

oslavily začátkem dubna 2013 dvě pro náš vikariát významné osobnosti:

3. 4. vimperský jáhen Jaroslav Filip

4. 4. českobudějovický biskup Jiří Paďour

Každý z nich má svou roli v církevní rodině a plní svou službu podle svých sil a možností – přejeme jim k tomu nadále Boží požehnání a posilu i moudrost Ducha svatého.

JP

Sedlec

Sedlec u Českých Budějovic patří do vikariátu českobudějovického. Do farnosti patří další obce – Hlavatce, Lékařova Lhota, Novosedly a Plástovice. Roku 1785 zde byla zřízena lokalie, která byla zrušena r. 1801.

Sedlec se nachází v oblasti jihočeských Zbudovských Blat v sousedství již jmenovaných obcí. Dějiny obce se počínají již v době kultury halštatské (8. – 5. st. př. n. l.), jak tomu napovídají archeologické nálezy v blízkosti obce. Nálezy vypovídají o soustavném osídlení také z pozdějších dob – laténské a následně římské až po dobu středověku. První zmínka o obci pochází až z doby krále Václava IV.

Jméno vsi je snadno vysvětlitelné. Sielo, siedlo, sídlo. Navíc je zdrobněno příponou –ec (podobně Hrad – Hradec), tedy menší sídlo. V lidové mluvě se zachoval také název Selce, jak o obci píše Karel Klostermann ve svém románu *Mlhy na Blatech*. Oním sídlem byla první tvrz, kterou postavili a vlastnili zemane Albrecht a Mstich ze Sedlce, jak o tom svědčí listina z roku 1394. Dalším pánem byl v rušné době husitské Jan Řitka ze Sedlce, jemuž náležely také Prachatice. Po něm přicházejí Sedlečtí z Dubu, až se nakonec v 16. století Sedlec stává rožmberským majetkem a je panem Vilémem z Rožmberka připojen k panství Libějovice. Za jeho panování byla tvrz zbořena rožmberským správcem a rybníkářem Jakubem Krčínem z Jelčan.

Blata prožívala svoji dramatickou historii zejména v 15. a 16. století. Za vlády krále Vladislava Jagelonského (1535 – 1604) získali blatští sedláci značná privilegia za to, že obdělávali promáčenou a málo úrodnou půdu, která se hodila jen pro pastviny a skromná pole.

Adam z Hradce, příslušník jedné z větví rožmberského rodu, pán na Hluboké a majitel hlubockého panství, se dostal do sporu se sedláky ze Zbudovských Blat, zejména ve věci takzvaných sirotčích peněz. Majitel panství byl vždy povinen se starat o sirotky jako o své poddané. Peníze byly vypláceny poručníkům, ale ti často peníze vzali a sirotky dokonce nechávali úmyslně zemřít hladem. Adam rozhodl, že se sirotčí peníze ponechají pod kontrolou na zámku a ročně bude vyplácena určená částka opatrovníkům osiřelých dětí. To vyvolalo u nedůvěřivých sedláků nevoli a začalo vzájemné obviňování ze zpronevěry. Došlo tak ke sporům o další práva sedláků zaručená jim králem Vladislavem, až v roce 1581 vypukla opravdová selská rebelie. Tu pak ukončilo několik poprav, mezi jinými také poprava Jakuba Kubaty, jehož hlava položená za Blata se stala legendou.

Sedlec a spolu s ním okolní vesnice však stále neměl svůj kostel. Němčická farnost je zahrnovala pod svoji správu až do devatenáctého století. V roce 1784 byla

zřízena kaple či kostelík zasvěcený svatému Janu Nepomuckému v původně civilní dřevěné chalupě pokryté slaměnými doškami, a tak byla zřízena alespoň lokalie němčické fary. Lokalie byla dokonce roku 1801 zrušena. Zlé jazyky tvrdí, že stavba kostela byla zčásti znemožněna neochotou poddaných poskytnout na stavbu potahy a řemeslnické práce s ohledem na svá stará královská práva.

Oživení nastalo teprve v polovině 19. století, kdy sedlecký učitel Martin Zbirovský v roce 1856 založil s několika sousedy a přáteli takzvaný stavební kostelní spolek. Byla podána žádost o povolení stavby k pražské konzistoři a bylo zahájeno jednání s dalšími úřady. Obec Sedlec se zavázala věnovat pozemky pro kostel, faru, hřbitov a zahradu. Další obce Hlavatce, Plástovice a Novosedly přislíbily věnovat deset jiter pozemků na Blatech, Lékařova Lhota pak jitra dvě.

Všechny obce pak slíbily věnovat peníze z takzvaného kasovního obilí. Tyto peníze tvořily kapitál vesnice a pocházely z prodeje obilí, které již bylo uvolněno z takzvané kontribuční sýpky neboli špejcharu. Císař Josef II. totiž vydal roku 1788 patent s nařízením, aby na všech statcích byla zřízena sýpka, kam poddaní byli povinni odevzdávat třetinu veškerého obilí určeného na podzimní nebo jarní výsev. To pak tvořilo zálohu pro případ neúrody. Obilí pak bylo půjčováno nebo rozdáváno zadarmo rolníkům. Pokud se nevyčerpalo a zbývalo, mohla jej obec prodat a peníze nakládat dle svého uvážení. Tak vznikly obcím nemalé finanční fondy spravované úřady a později záložnami.

Náklad na stavbu byl vypočten na 13 865 zlatých a na vybavení interiéru 3 450 zlatých. Další náklady pak šly na budovu fary a úpravu hřbitova. Sbírkami v celé diecézi se získalo 2 653 zlatých. Práce začaly roku 1860 a ukončeny byly

v roce 1868. Téhož roku byl kostel také vysvěcen dne 28. září českobudějovickým biskupem Janem Valeriánem Jirsíkem (1798 – 1833).

Příštího roku byla podána k místodržitelství v Praze žádost o zřízení farní osady Sedlec. Žádost však byla zamítnuta. Výbor ale jednal dále a roku 1875 požádal knížete Schwarzenberka o přijetí patronátu se zárukou 2000 zlatých. To se však knížeti zdálo málo, a teprve když obce nabídly 5000 zlatých, přijal a na oplátku věnoval kostelu polovinu z této částky.

Kostel má poměrně jednoduchou dispozici, je založen jako jednolodní stavba s věží ve stylu běžném v devatenáctém století – novogotickém. Návrat ke gotickému slohu byl ve druhé polovině století symbolem národní hrdosti, vzpomínkou na slavné doby císaře Karla IV. a krále Václava IV.

Zvenku tedy vidíme stavbu v duchu gotických venkovských kostelů. Hlavní loď je převýšena proti presbytáři a obě části stavby jsou kryty sedlovou střechou. Závěr je tvořen pěti stranami osmiúhelníku a nechybí ani typické gotické opěrné pilíře. Okna, která člení stěny lodi i presbytáře, jsou úzká, uzavřená lomeným obloukem. Věž kostela je v rovinaté krajině zdaleka viditelná. Oproti hlavní lodi je značně převýšená, zakončená vysokou špičatou střechou.

V interiéru se nacházejí tři oltáře vytvořené stejně jako stavba

v novogotickém duchu. Hlavní oltář zdobí sochy svatého Josefa a svatého Linharta, vedlejší oltáře pak sochy svaté Heleny a svaté Barbory. Také tyto dřevěné polychromované sochy opakují novogotické tvarosloví.

Stavba kostela a následné zřízení farnosti v Sedlci měly tentokrát velkou podporu obyvatel všech zúčastněných obcí. Sedláci přispěli bohatými dary. Oltář svatého Václava pořídil Václav Čaloun, mlynář v Sedlci. Oltář Panny Marie nechal vyhotovit Matěj Křenek z Lékařovy Lhoty. Dnes již neexistující křížovou cestu věnoval Jan Bártil, sedlák z Hlavatců. Boží hrob byl vytvořen na náklady Jakuba a Bartoloměje Bouzových z Plástovic. Zvony v hodnotě 1300 zlatých věnoval kostelu Kašpar Rynda, sedlák z Velkého Záblatí.

Zvony

Původní tři zvony – malý, střední a velký, darované Kašparem Ryndou, byly za první světové války rekvírovány a na své místo se již nevrátily. Po válce

byly, jak praví sedlecká pamětní kniha, nahrazeny zvony ocelovými. V současné době se ve věži kostela svatého Jana Nepomuckého nacházejí dva zvony. Svatý Václav, který byl ulit roku 2008 Rudolfem Pernerem v pasovské zvonařské dílně. Hlavní tón zvonu zní es², v průměru má 67,5 cm a váží 178 kg. Zvon byl posvěcen ve stejném roce. Tělo zvonu je zdobeno reliéfem zobrazujícím knížete ve zbroji s praporem v pravé ruce a štítem u nohou. Pod reliéfem vidíme nápis Svatý Václav.

Druhý zvon pochází z roku 1938. Tehdy byly na věži umístěny čtyři zvony, avšak jen tento, nejmenší, se zachoval. Ostatní tři větší se staly, jako tolik jiných, obětí války. Zvon byl vyroben v Českých Budějovicích v Suchém Vrbném ve zvonařské dílně. Zvon má v průměru 59,5 cm, váží 116 kg a jeho

hlavní tón je f2. V horní části zvonu čteme český nápis: VĚNOVÁNO KU CTI A SLÁVĚ BOŽÍ OD RODINY BOUBALŮ Z PLÁSTOVIC. Dále je zvon zdoben reliéfem zobrazujícím umírajícího svatého Josefa s andělem a postavami Panny Marie a Krista.

Duchovní správa

Prvním lokalistou při starém dřevěném kostelíku byl od r. 1785 do r. 1796 Jan

Kouba. Jméno jeho nástupce do r. 1801 se nám nezachovalo. Prvním duchovním nově postaveného kostela byl kaplan v důchodovém věku Josef Velán. Prvním řádným farářem sedleckým se pak stal Josef Koupal a po něm Šimon Zwettler, který se zasloužil o malířskou výzdobu a další zvelebení kostela. V roce 1886 nastoupil farář Vincenc Šiška, jehož zásluhou byly pořízeny nové varhany. V roce 1900 je jmenován farářem Karel Froom, ten nechal upravit hlavně vnější prostor kolem kostela a fary, a od roku 1908 zde působil Josef Marek.

Mirka Fridrichová Kunešová

Použitá literatura:

Poche, E.: Umělecké památky Čech
Katalog diecéze českobudějovické
L. P. 1981

Lunga, R.: Dokumentace o zvonech kostela v Sedlci u Českých Budějovic
Pamětní kniha obce Sedlec

Braníš, J.: Soupis památek historických a uměleckých v politickém okrese českobudějovickém

Klostermann, K.: Mlhy na Blatech
Zvony

Don Bosco, patron všech mladých

Svatý Jan Bosco (Don Bosco), vlastním jménem Giovanni Melchiorre Bosco, se narodil 15/16. srpna 1815 a zemřel 31. ledna 1888 v Turíně. Byl italský katolický kněz, světec, vychovatel, zakladatel a první hlava Salesiánů Dona Bosca. Janův otec František a matka Markéta byli rolníci. Jan měl ještě dva starší bratry – Antonína, kterého měl jeho otec z prvního manželství, a Josefa. Otec v roce 1817 zemřel a Jana tak vychovávala jen matka. Smrt otce byla pro rodinu velkou tragédií, protože v tu dobu bylo velké sucho a rodina se měla problém uživit. Když mu bylo devět let, chtěla ho matka poslat do školy, ale nejstarší bratr Antonín protestoval, protože ho bylo potřeba na poli. Nakonec školu navštěvoval v zimě a v létě chodil pracovat.

V této školní době měl Jan svůj první mystický zážitek – sen, ve kterém se mu, podle jeho slov, zjevil muž zahalený v bílém plášti s oslnivě zářícím obličejem. S mužem se mu také zjevila jeho matka a vysvětlili mu, že musí ostatní chlapce krotit a vychovávat je. Aby zaujal chlapce z okolí, naučil se Bosco různá akrobatická čísla a pořádal pro chlapce představení. Než však představení začalo, vyzval je ke společné modlitbě a zpěvu písní. Poté zopakoval kázání, které slyšel na mši svaté a které si díky své výborné paměti slovo od slova pamatoval.

Jan se jednou účastnil programu misionářů v Buttiglière. Když se vracel domů, zeptal se ho jeden kněz (Don Calosso), jestli si pamatuje něco z jeho kázání. Když mu Jan vše přesně přeříkal, byl kněz ohromen a nabídl, že mu zajistí studium. Když studia dokončil, rozhodl se stát knězem a vstoupil do semináře.

Když se Jan stal knězem, započal svou kněžskou práci v Turíně a začal pracovat v nemocnici sv. Filomény. Za nějaký čas se kolem něj začali shromažďovat chlapci a brzy jich bylo více než sto. Protože místo, kde se scházeli, bylo příliš malé, tak Jan hledal nové, kde by vytvořil modlitebnu. V té době měl další sen, který ho nasměroval v jeho dalším působení. Když našel vhodnou kapli, založil 8. prosince 1844 svou první modlitebnu sv. Františka Saleského. Modlitebna rostla a 18. prosince 1859 úředně vznikla salesiánská kongregace.

Po smrti byl roku 1929 papežem Piem XI. beatifikován a na velikonoční neděli 1934 kanonizován. Papež Jan Pavel II. ho pak 24. ledna 1989 prohlásil za Otce a učitele mládeže. V minulém měsíci, 1.–13. února 2013, putovala Janova socha s jeho ostatky Českou republikou. Celkem zavítala do jedenácti měst. Socha opustila Českou republiku 13. února. Tato akce se konala v rámci tříleté přípravy na 200. výročí narození Dona Bosca, které se bude slavit v srpnu 2015.

Don Bosco je patronem mládeže po celém světě, proto bych chtěl Vás, všechny mladé z Prachatic a okolí, pozvat na naše společenství, které se koná každý pátek od 17.45. Všechny Vás rádi uvidíme, protože je nás v současné době opravdu málo. Pozvání samozřejmě platí i na všechny další akce, ať už jsou to večery mladých nebo jiné akce, které naše společenství pořádá. Myslím, že pro věřícího člověka je velmi důležité patřit do nějakého společenství, kde se nejenom duchovně vzdělává, ale může zde i mluvit o různých věcech, které ho např. trápí, a poradit se. Určitě je lepší strávit páteční večer se svými vrstevníky a pohovořit si s nimi o důležitých věcech, než trávit svůj čas bezmyšlenkovitě u televize a facebooku nebo po hospodách.

Martin Vanáč

Hora Tábor

Asi 10 kilometrů na východ od Nazareta, na konci údolí Jezreel ('Emeq Yizre'el – rovina Esdrelon), se tyčí k nebi osamělá hora, která z dálky vypadá jako obrácená mísa. Nám Čechům připomíná Říp – jen je trochu rozložitější. Je to Har Tavor (jak ji nazývají Židé), Džabal at-Túr (tak ji říkají Arabové) – po našem: hora Tábor. Není vysoká – vrchol je výšce 588 metrů nad mořem a okolní krajinu převyšuje o necelých 400 metrů. Přesto působí monumentálně. Od pradávna měla strategický význam a byla považována za posvátnou. Na vrcholu je rozlehlá náhorní rovina. V předizraelských dobách tu bylo kenaanské kultovní místo. V písemných záznamech o výbojích faraona Ramesse II. (1290–1224 př. Kr.) je zmiňováno město, stojící na této hoře, známé pod jménem Atabyrion (podle hory Atabyris na ostrově Rhodu, kde byl pěstován zvláštní kult hlavního řeckého boha Dia; nebylo však dosud zjištěno, proč se dostal právě sem). Po obsazení země Izraelity se tu stýkala území tří kmenů: Isachar, Zabulón a Neftali. Kniha Soudců vypráví ve 4. a 5. kapitole o boji, který odtud tyto kmeny v čele s Barakem a prorokyní Deborou vedly proti chasorskému králi Jabinovi a jeho vojevůdci Sisarovi. Jejich vítězství se opěvuje v jedné z nejkrásnějších vítězných písní Izraele, v písni Debořině (Sd 5,2-31).

Nejdůležitější událostí, spojovanou s touto horou, je ovšem Proměnění Páně (Mt 17,1-8; Mk 9,2-8; Lk 9,28-36). Někteří biblisté to sice zpochybňují a mluví v souvislosti s ním o hoře Hermón (byla mnohem blíže místu, kde Ježíš se svými učedníky krátce předtím pobýval, je – na rozdíl od Tábora – opravdu vysoká a téměř celý rok zasněžená – to mohlo vyvolat asociaci Ježíšova roucha „bílého jako sníh“), ale tradice ho klade na Tábor už od 3. století (Origenes, Cyril Jeruzalémský). Důležitým argumentem je i fakt, že arabský název Džabal at-Túr znamená prostě „(ta) Hora“. Evangelium podle Lukáše označuje místo proměnění stejně, tj. s určitým členem: „*Ježíš vystoupil na (tu) horu*“. I když byla v Ježíšově době osídlena, nacházel se na ní dostatek osamělých míst, kde se proměnění mohlo uskutečnit beze svědků.

Na počátku první židovské války (r. 66 po Kr.) dal Josephus Flavius, vrchní velitel židovských jednotek v Galileji, náhorní rovinu opevnit okružní zdí. Jak velká byla osada

na hoře však ve svých spisech neudává. O rok později ji dobyl římský vojevůdce Placidus.

Od 4. století se Tábor stal cílem křesťanských poutníků. Vystupovali vzhůru po 4340 stupních. Poutník z Piacenzy (okolo r. 570) vypravuje, že viděl na hoře tři baziliky, zbudované na památku Petrových slov: „Postavíme tu tři stany ...“ (Lk 9,33). Zpustošili je Arabové v 7. století. Během křížáckých

Hora Tábor.

válek se tu usadili němečtí benediktini a založili klášter. Po pádu jeruzalémského království v roce 1187 ho však museli opustit. V roce 1263 si zřídil na hoře ležení egyptský sultán Bajbars, opevnil ji a všechny křesťanské stavby zničil. V té době se poutníci odvážili vystoupit na vrchol jen zřídka. Až roku 1631 získali místo františkáni. Zahájili vykopávky a na místě bývalé svatyně postavili nový kostel. Dnešní bazilika Proměnění Páně pochází z let 1921-1924. Navrhl ji známý italský architekt Antonio Barluzzi. Její syrsko-románský sloh připomíná staré syrské kostely ze 4. - 7. století. Interiér je dvojpodlažní, po širokém schodišti se sestupuje do krypty s oltářem, pocházejícím ještě z křižáckých dob. Za ním je nádherná vitráž se dvěma pávy, symbolizujícími nesmrtelnost. V horní části tvoří dominantu zlatá mozaika se scénou Proměnění. Bazilika je trojloďní, pravá loď je zasvěcena Mojžíšovi, levá Eliášovi – podobně jako obě mohutné věže v průčelí.

Bazilika Proměnění Páně.

Nedaleko stojí ještě jeden kostel. Patří řecké pravoslavné církvi a je zasvěcen sv. Eliášovi. K němu přiléhá malý klášter a hospic pro pravoslavné poutníky. Navštívil ho i papež Pavel VI. při své pouti do Svaté země na začátku roku 1964.

Z teras nad bazilikou je široký rozhled skoro po celé Galileji. Na severu se zvedají hory horní Galileje s vysoko položeným městem Safed a nade vším ční zasněžený Hermón. Na východě na druhé straně jordánské rokle a Genezaretského jezera je vidět Bášanskou vysočinu v Sýrii. Na západním obzoru se zvedá dlouhý hřeben Karmelu a před ním pahorkatina dolní Galileje s Nazaretem, na jihu je vidět pohoří Gilboa (tam padl Saul a jeho synové) a v dálce hory Samařska. Na této straně hory je blízko sebe několik známých biblických míst, např. Endor (kde Saul vyhledal věštkyni) a Naim (kde Ježíš vzkřísil mrtvého mládence).

Náš krajan P. Václav Macek tu měl při své pouti v roce 1888 úsměvný zážitek: „Ve ¼ 3 h. odpoledne stáli objednaní koně před hospicem. Byl to první pokus v umění jízdeckém na koni, který měl jsem dnes podniknouti. Četl jsem mnoho o tom, jak koně arabští jsou krotcí a dobří, a proto neměl jsem z nich strachu.

Páni společníci moji vsedli napřed každý na statného šimla a na mne zbyl hubený a zubožený hnědouš, který stál na velmi slabých nohou. Že síla jeho nebyla váze mojí přiměřena, brzy se potvrdilo. Když vyjeli jsme do nejbližší ulice, která jde do vrchu a jest uhlazenými kameny dlážděna, klouzl ubohý hnědouš a hned klesl pode mnou na všechny čtyři. Celý zástup Arabů spěchal mi ku pomoci, já však sám ihned jsem sestoupil beze všeho poškození. Tak byl začátek mé jízdy po Palestině ne mnoho vábný a slibný. Máš-li neštěstí, o posměch se nestarej. Tak i moji průvodci

Interiér baziliky Proměnění Páně.

smáli se do syta, nepamatujíce, že na vysměváčky také dochází. Ubohý kůň dostal několik štulců a musel po druhé nastavití svůj hřbet. Na cestě nedlážděné šlo mu to ovšem lépe, ale přece častěji klopýtal a ostatním stačiti nemohl. Za to dostávalo se mu častěji citelné pobídky od pohaněče Solimana, po níž ubožák poskočil tak rychle, že jsem se musel dobře držeti, abych nespadl. Druhého dne vyměnil jsem si hnědouše za šimla s prof. F., který ač lehčí byl než já, přece při všem pobízení nemohl s ním dobře kupředu.“ Nepřipomíná vám to sv. Jana Neuman-

na a jeho potíže s tímto „dopravním prostředkem“ v Americe? P. Macek pokračuje: „Asi za dvě hodiny stáli jsme u paty hory, která jako ohromná homole stojí tu sama o sobě v boku roviny Esdrelonské. Svahy její jsou porostly nízkým douბím a stromy svatojanského chleba. Cesta nahoru jest velmi příkra, neschůdná. Místy šlo to přes veliké balvany, jako přes ohromné schody. Skoro hodinu potřebovali ubohé koně, než břímě své nahoru vytáhli.“

Dnes vede na vrchol silnice, sice úzká a plná ostrých zatáček, ale osobními auty dobře sjízdná. Nikdo tam však nesmí jet sám, jen taxíkem. Pro arabské obyvatele přilehlých vesnic je to důležitý zdroj obživy a izraelská vláda jim ho garantuje.

Po prohlídce baziliky čekáme, až budeme moci mít mši svatou v kapli františkánského kláštera. Sedíme venku ve stínu a čteme si z knihy Svatého otce Benedikta XVI. Ježíš Nazaretský výklad události, která se tu stala. Zaujala nás myšlenka, že Proměnění Páně je naplněním předobrazu, kterým je setkání Mojžíše s Hospodinem na Sinaji při východu z Egypta (Ex 24). Také tuto horu halil oblak a Bůh promlouval zprostřed oblaku (Ex 24,16). Mojžíšova tvář zářila *od rozhovoru* s Hospodinem. Také výraz Ježíšovy tváře se změnil, *když se modlil* (Lk 9,29). Proměnění je událostí modlitby; když Ježíš mluví s Otcem, jeho bytí se nejnvtirněji prolíná s Bohem a stává se čistým světlem. V jednotě s Bohem je Ježíš světlo ze světla. Mojžíš přijal na hoře Tóru, Boží zákon. Tady se nám říká o Ježíši: „Toto je můj milovaný Syn, toho poslouvejte!“ Ježíš sám se stal Slovem Božího zjevení. On je Tóra sama, je naším „příkázáním“. Modlitbou s ním vstupujeme do společenství lásky, učíme se stále lépe chápat jeho myšlenky, touhy a způsob jednání, a přijímat je za své. To, co od nás žádá, už k nám nepřichází zvenku, jako příkázání, ale vyrůstá zevnitř jako naše vlastní touha a potřeba. Sjednocujeme se s ním v nehlubší rovině bytí a náš život se stává světlem pro druhé.

K večeru sestupujeme s hory (samozřejmě taxíkem) a neseme si v srdci výzvu, které se musíme stále znovu a znovu učit: „Toho poslouvejte!“

P. Pavel Liška

Martiny Pivoňkové

zpěvačky, učitelky, sbormistryně a předsedkyně Kulturní komise Města Prachatice

Datum a místo narození: 23. května 1980 v Prachaticích

Rodinný stav: zasnoubená

Dosažené vzdělání: Postupně studium na všech třech prachatických základních školách, SPgŠ Prachatice – obor předškolní a mimoškolní pedagogika (maturita 1999), Pedagogická fakulta Jihočeské univerzity – učitelství pro první stupeň ZŠ a HV (ukončena 2003). V roce 2005 - státní zkouška z anglického jazyka ve Státní jazykové škole v Č. Budějovicích a v roce 2009 Cambridžská zkouška FCE rovněž z anglického jazyka. Od roku 2011 studium AJ pro druhý stupeň na Západočeské univerzitě v Plzni.

Dosavadní kariéra: au-pair v Anglii (2003 – 2004), Odbor školství, kultury a cestovního ruchu MěÚ Prachatice – stážistka (2004 – leden 2005), ZŠ Zlatá stezka (2005 – šest měsíců), ZŠ Vodňanská – učitelka pro první stupeň a HV (2005 – 2010), SPgŠ – učitelka AJ (od roku 2010).

Koníčky: Hudba (zpěv, hra na housle, kytaru, „sbormistrování“), četba, příroda, horská turistika, sport, zdravé vaření a setkávání s přáteli.

Mám ráda změnu a poznávání

Jako pedagog, hudebník a vůbec kulturní člověk jste také věřící. Proč?

K víře jsem byla vedená od malička, ač mě vždy v neděli ráno mrzelo, že se nemůžu dívat na pohádky. Někdy v pubertě, zásluhou P. Šimáka, jsem se dostala do Přířhovic, do centra mládeže Křižovatka v Krkonoších. Tam jsem konečně zažila pravé společenství, živá svědectví a společné sdílení a zpěv. Byla jsem nadšená a pravidelně jsem tam i několikrát během letních prázdnin jezdila. Několikrát jsem tam zažila noční adorace jen se zpěvem, svíčkami a plným kostelem. Všechno to světlo si nesu v srdci dodnes, ač už do Krkonoš nejezdím.

Viděla jste hodně míst ve světě, jaký vztah máte ke svému rodnému městu? Platí pro vás všude dobře, doma nejlíp nebo všude dobře, tak co doma?

Asi na mě platí trochu obojího. Jsem tu doma a rodné město je pro každého důležité. Ráda cestuji a poznávám nová místa a lidi, ale taky se hrozně ráda vracím domů pod Líbín. Jsem ráda, že žiji v takovém krásném městě. Líbí se mi atmosféra našeho historického jádra, ale i parky a novější části města. Prostě je to tu fajn. Důležité je pro mě i zasazení města mezi šumavskými kopci - máme to kousek do přírody. Asi bych nedokázala dlouho žít uprostřed velkoměsta. Nejdůležitější jsou pro mě lidi. Mám tu rodinu, přátele a spoustu kamarádů. Bez nich si život nedokážu představit. Takže nakonec asi víc platí všude dobře, doma nejlíp.

Máte v Prachaticích oblíbené místo, kam si chodíte odpočinout?

Hodně ráda chodím do jedné kavárny, sklípku, mezi lidi a přátele. Moc hezké místo je

park u hospicu, zvlášť poté, co tu vybudovali nové jezírko. Protože mám ale hodně aktivit a často někam chvátám, tak se spoustou míst jen mihnu. Příležitostí se zastavit a relaxovat nebo si číst někde na lavičce bohužel moc nemám.

Odpočívát se ale - minimálně občas - musí, když už máte čas, kam se vydáte?

Většinou mimo město. Třeba někam na kopec, dívat se do krajiny. Šumava je nádherná. Hlavně ale jezdím odpočívat k mamince do Blaničky u Strunkovic nad Blanicí a k tetě do Těšovic. To jsou pro mě další dvě místa, kde jsem doma a moc ráda. Když už ale můžu odpočívat, tak se snažím, aby to bylo aktivně. Jezdím do hor nebo jedu navštívit přátele v Praze, či v jiných místech republiky. Zajdu si do kina nebo na koncert, přečtu si knihu (pokud mám zrovna čas). Na-

plánuju si výlet na nějaké zajímavé místo – nedávno jsme byli s přítelem na keltské stezce a hradišti Věneč nebo na rašeliništi u Soumarského mostu. Občas se povede, že jedeme na nějakou akci, kterou fotí pro internetový deník PRACHATICKOnews.cz – i to je relax.

Máte i v okolí Prachatic nebo na Šumavě nějaké své místo?

Tak to je složitější. Málokdy vyrazím na místa, kde už jsem byla. Mám ráda změnu a poznávání. Většinou se na různá místa vracím kvůli práci, zpívání nebo třeba na tábory a na návštěvu přátel. Jezdím teď pravidelně na letní tábory s dětmi ze školy ve Vodňanské ulici a na Lipno u Nové Pece. Taky na Hlásné Lhotě na chaloupce pro děti z katolických rodin je to nádherné. Tam jsem byla v posledních letech také jako vedoucí. Chaloupka je zasazena v nádherných kopcích a každý rok se tam setkávám s úžasnými lidmi.

Přesuňme se teď od našeho regionu ke zpívání a k vaší umělecké činnosti. Působíte v mnoha hudebních tělesech, dá se vůbec říct, které je pro vás nejdůležitější?

To se určitě nedá. Každé je v něčem trochu jiné, o jiném zpěvu, hraní, náročnosti. Ráda zpívám a hraju ve všech. Jen mě mrzí, že nemám na všechny více času. Všechny soubory jsou stejně důležité. Podstatné je, že mě hraní a zpěv v nich naplňuje a že tu pozitivní energii můžu předávat dál.

Teď přijde otázka, která může vyznít vzhledem ke všem vašim aktivitám možná trochu jízlivě, přesto ji položím, aby čtenáři měli představu, jak moc jste vytížená. Dokážete vůbec vyjmenovat všechna hudební tělesa, ve kterých zpíváte a hrajete?

Ženský komorní sbor Maraveja, Dechový orchestr Václava France, chrámová kapela Druhý dech... (přemýšlí,) taky Pošumavská komorní filharmonie a také zpívám s klavíristkou Evou Matouškovou. Teď jsem si vzpomněla na skupinu Laguna, se kterou hrajeme hlavně na zábavách a plesech (smích). To jsou ty aktuální – doufám, že jsem na nikoho nezapomněla (smích). Skupiny, sbory a vůbec hudební tělesa, kterými jsem prošla, bych asi už dohromady nedala. Určitě ne takhle z hlavy (smích). Máte pravdu, je toho hodně.

K jednomu sboru, který jste vedla, bych se ráda vrátila. Jak vzpomínáte na chrámový dětský sbor Pivoňky, který si vybral jméno podle vašeho příjmení?

Byla to skvělá zkušenost. Moc ráda na děti vzpomínám. Bohužel jsem na sbor nakonec neměla čas. I proto jsem si před chvílí posteskla, že bych měla ráda na hudbu víc času.

Někteří zpěváci z Pivoněk nakonec hrají a zpívají v chrámovém sbor Elaion, který jednou měsíčně hraje na dětských ranních mších. Takže jsem i trochu hrdá, že jsem některé děti a dnes už mladé dospělé někam nasměrovala.

A kam byste ráda své hudební aktivity nasměrovala do budoucna? Čeho se od vás ještě dočkáme?

No, asi to hodně ovlivní můj soukromý život. Chceme se s přítelem vzít a založit rodinu, takže mě možná čeká v budoucnu role Marie v představení o narození Ježíše na dětské půlnoční (smích). Ale teď vážně. Chtěla bych se zaměřit trochu více na sebe. Myslím na svá sólová vystoupení. Alespoň už tolikrát zmíněný můj přítel Tomáš mě k tomu přemlouvá – říká mi, že mám andělský hlas a je hřích nedat z něj radost světu (smích). Opravdu mě hodně podporuje. Takže bych chtěla zkusit natočit vlastní CD, vytvořit si webové stránky, repertoár na koncerty a tak...

Tak to vám přeji hodně úspěchů a určitě nejen já vám budu fandit. Moc děkuji za rozhovor a přeji hodně štěstí a Bůh vás provázej...

Děkuji. Opravdu moc děkuji a to samé přeji vám a vašim čtenářům.

Malý slovníček církevních pojmů

Deuterokanonické knihy

Z řec. deuterios „druhý“ a kanón „kánón“. Některé biblické spisy Starého Zákona, o jejichž inspiraci byly v některých dobách a v některých křesťanských společenstvích pochybnosti. Tyto knihy nebyly totiž vždy a všude součástí kánonu. Jsou to 4 historické (Tobiáš, Júdit, 1.Makabejská, 2.Makabejská), 1 prorocká (Baruch s Jeremiášovou epištolou) a 2 moudrosti (Sírachovcova a Moudrosti).

Dispens

Administrativní úkon, kterým církev prostřednictvím těch, kteří k tomu mají oprávnění, zbaví nějakou osobu povinnosti dodržet nějaký čistě církevní zákon v určitém zvláštním případě. Je to tedy udělení výjimky od zákona. Na Boží zákony žádný dispens přirozeně dán být nemůže.

Dominikáni

Řád založený Dominikem Guzmánem. Papež Honorius III. uznal roku řád roku 1216 a o rok později přiznal jeho členům titul „kazatelé“, označující jejich poslání. Na to se připravovali hlubokým studiem Božího slova a uskutečňovali je neúnavným kázáním. Brzy dosáhli velkého uznání pro svou vzdělanost a je značně podpořili vývoj teologické vědy. Významná byla jejich misionářská činnost, hlavně v jižní Americe. Mezi nejznámější dominikány patřili Albertus Magnus či Tomáš Akvinský. K dominikánům patří i např. současný arcibiskup pražský a primas český Dominik Duka. Součástí dominikánské rodiny jsou také tzv. Laická sdružení sv. Dominika, tzv. terciáři. Žijí ve svých rodinách běžným způsobem života, ale hlásí se ke spiritualitě dominikánského řádu a usilují o naplnění jeho poslání.

Horní Planá – Dobrá Voda

Již v minulém čísle jsme se setkali s prameny a studánkami se zázračnou vodou, jejíž léčivá a uzdravující moc je nejčastěji spojena s ochranou a požehnáním Panny Marie. Pojdme se tentokrát vypravit do kraje kolem Lipna, do časů, kdy přehradní nádrž ještě nezaplavovala visky a kostely ležící při mladém toku Vltavy.

Městečko a nyní již město Horní Planá je spojeno se životem Adalberta Stiftera a jeho rozvětvené rodiny. Vyrůstal v této krajině svého dětství a vždy se k němu vracel ve svých literárních dílech, přestože již jako malý chlapec odešel za vzděláním do rakouského Kremmsmünsteru a poté na univerzitu do Vídně. Pohádky a pověsti, které mu vyprávěla jeho babička Uršula Friepesová, a které slýchal také od sousedů a známých, zachytil v řadě svých knih. Mezi ně patří také pověst o kostele a studánce na Dobré Vodě, již zachytil ve své povídce Popsaná jedlička.

Na malém návrší, které se kdysi nazývalo Vítkovou horou – Mons Vitkonis, se nachází menší barokní kostel Panny Marie Sedmibolestné. Podle staré legendy žil v domě, kterému se říkalo „Zum Sommer“ slepý muž. Po tři noci za sebou se mu zdál sen, že má vystoupit na vrchol hory a tam kopat. Ve snu viděl zvláštní trojhranné kameny, pod nimiž vytryskne voda. Když si jí omyje oči, prohlédne.

Brzy zrůna se vypravil s motykou na kopec a po hmatu našel trojhranné kameny. Usilovně kopal, až se mu zdálo, že slyší čím dál silnější šumění vody. Ponořil své ruce do pramenité vody a omyl si celý obličej. Když sňal dlaně ze své tváře, uviděl nejprve své ruce, kameny okolo, zelenou trávu, keře jalovce, sluncem zalitou krajinu a také studánku, na jejíž hladině plul obraz. Ke svému překvapení spatřil obraz Sedmibolestné Matky Boží s mrtvým synem na klíně. Kolem hlavy měla lehounkou svatozář a ve svém srdci vetknuto sedmero mečů. Muž se vrhl na trávník a počal se vroucně modlit. Pak vyjmul obraz z vody a opřel jej o jeden z mohutných kamenů. Vrátil se domů a užaslým sousedům vypravoval zázračný příběh svého uzdravení. Mnoho lidí z Horní Plané i z okolí se vzápětí vydalo na vrch pomodlit se u zázračného obrazu a pramene. Mnohá uzdravení, která se od té doby dala na Dobré Vodě, jak bylo místo již natrvalo lidem pojmenováno, přitahovala stále více poutníků i celých procesí. Sám Stifter o této události praví: „Neví se, kdy se to stalo, ale bylo to velice dávno.“

Tak vznikla první kaplička patrně již v době středověku, první zmínka o ní pochází již z roku 1384. Jiná kronikářská zpráva vypovídá o události z roku 1667, kdy jeden chromý člověk došel u zázračného pramene uzdravení a na jeho popud pak byla postavena další dřevěná kaplička, kterou však smetla prudká bouře v roce 1700. Se svolením arcibiskupské konzistoře ze dne 30. března 1707 byla postavena další

dřevěná kaple, dokončená roku 1713, která pojala již na sto padesát poutníků. Zásahu na dokončení a vybavení kaple měl zejména chvalšinský rodák P. Matthäus Maxmilián Jenne.

Ani tato dřevěná kaple však nepostačovala návalu poutníků, a tak v roce 1777 byla v její blízkosti započata stavba již zděného kostela pro 400 věřících na náklad 8.113 zlatých. Dva roky nato 17. října 1779 byl kostel slavnostně vysvěcen krumlovským

prelátem Gfellerem a dřevěná kaple pak zbourána. Nato byl v roce 1787 založen a vysvěcen kolem kaple hřbitov, následně však zrušený roku 1801.

Zděný kostel navrhl v roce 1777 stavitelský mistr Johann Jobst. Předlohou pro stavbu mu byl kostel v blízkém Ondřejově, jeho návrhy však byly realizovány jen částečně. Stavba je jednodušší s protáhlým, elipticky uzavřeným presbytářem, od hlavní lodi odděleným triumfálním obloukem. Na severní straně je k půdorysu přičleněna sakristie. Celý prostor je zaklenut jednoduchou valenou klenbou s výsečemi. V západní části lodi je jednoduchá, dvěma sloupy podepřená kruchtta. Nad presbytářem se ze střechy zvedá nižší věž. Vnější i vnitřní stěny jsou členěny pilastry a lizénami. Nad západním průčelím je pak štít zdobený volutami.

V interiéru kostelíku je umístěn oltář ve stylu rokokovém až klasicistním, tedy nepochybně z konce 18. století. Na něm se nacházela socha Panny Marie, jejíž stáří se dá odhadnout na konec 16. století. Veškerá sochařská výzdoba pocházela z českobudějovické sochařské dílny Leopolda Hubera.

Vzhledem k tomu, že kostelík byl poměrně malý, byl vybaven třemi zvony. První zvon s reliéfem Neposkvrněného početí Panny Marie a s nápisem:

„Ulit Josefem Pernerem v Budějovicích 1778“, vážil 40 kg a byl rekvírován dne 14. listopadu roku 1916. Stejně tak skončil druhý zvon s reliéfem kříže, vážící 28 kg. Ani třetí zvon se nedochoval. Nesl na sobě reliéf Bolestné Matky Boží a sv. Jana Nepomuckého, dále pak nápis: „Ulil Karl Poz v Linci roku 1760“. Vážil 17 kg.

Kámen u vnitřní západní stěny kaple v prostoru pod kruchtou nese latinský název:

HICCE qViesCIt ANTONIVS Kitzhofer LoCI CVrastVS Capllae hVIVs pIVs proMotor AET:77, celý překlad by zněl: „Zde odpočívá Antonín Kitzhofer, místa ochránce, kaple této zbožný pečovatel.“ Připomíná nám hornoplánského faráře, který se zasloužil o stavbu kaple a který zde byl na své přání pohřben.

Ve dvacátém století celý areál dobré Vody počal pustnout. Teprve v poslední době se zásluhou Hornoplánských obnovuje poutní místo i s pramenem vody, která mu dala své jméno.

Hlavní pouť se koná 15. září na svátek Panny Marie Bolestné nebo o neděli následující po 15. září.

Mirka Kunešová – Fridrichová

(S)věží k nebi

Určitě víš, co se stalo, když lidé stavěli jednu velmi vysokou věž v Babylonu. Bůh jim toto dílo zničil. Když se dnes buduje věž novému kostelu, prosíme v obřadu žehnání kostela, aby tuto stavbu Bůh ochraňoval. Proč v jednom případě Bůh protestoval proti vybudování věže a jindy to schvaluje?

Tehdy buďovali lidé věž s myšlenkou na sebe, chtěli sami sobě i ostatním dokázat, jak jsou mocní, jak jim nic nemůže být na překážku. Slova „vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi“ (Gen 11,4) zní jako pyšné prohlášení o vlastní důležitosti a touze určovat běh světa.

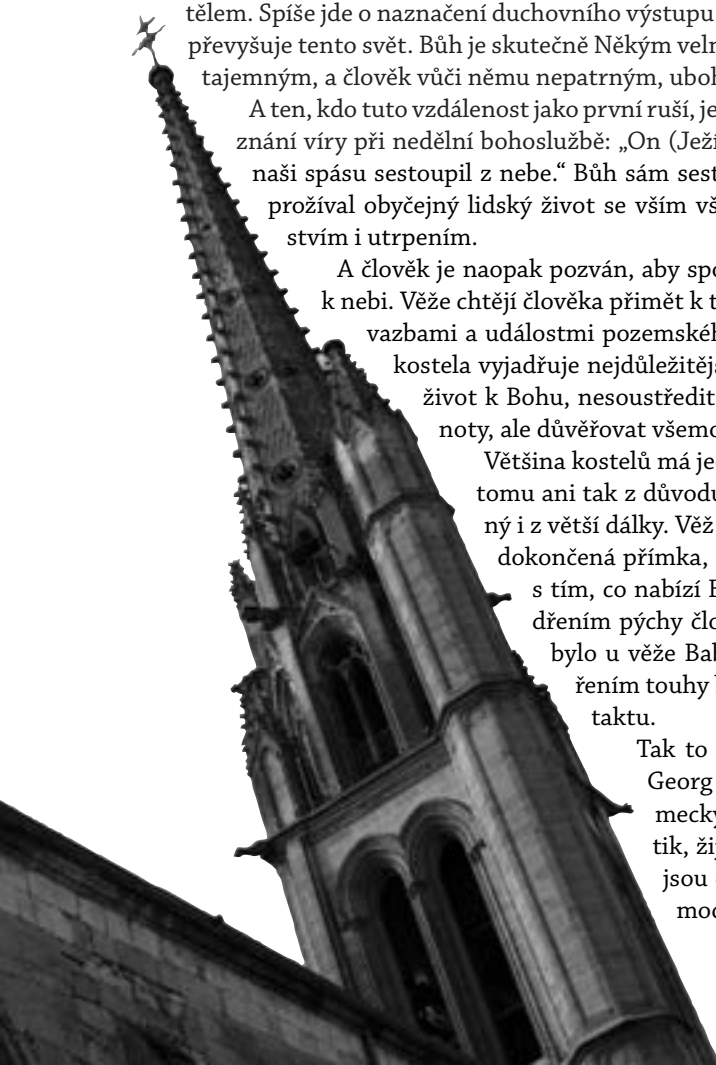
U kostelních věží naopak chceme naznačit touhu po Boží blízkosti. Samozřejmě, že Bůh nesídlí někde v mracích, že bychom se mu snad při výstupu na věž přiblížili fyzicky, svým tělem. Spíše jde o naznačení duchovního výstupu směrem k tomu, co přesahuje, převyšuje tento svět. Bůh je skutečně Někým velmi důležitým, mocným, trochu tajemným, a člověk vůči němu nepatrným, ubohým, neschopným.

A ten, kdo tuto vzdálenost jako první ruší, je Bůh. Tak se to modlíme ve Vyznání víry při nedělní bohoslužbě: „On (Ježíš, Syn Boží) pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe.“ Bůh sám sestupuje „z pomyslné věže“, aby prožíval obyčejný lidský život se vším všudy, s radostí, nadějí, zůfalstvím i utrpením.

A člověk je naopak pozván, aby spolu s Kristem stoupal směrem k nebi. Věže chtějí člověka přimět k tomu, aby se nenechal upoutat vazbami a událostmi pozemského života, ale překročil je. Věž kostela vyjadřuje nejdůležitější úkol člověka: směřovat svůj život k Bohu, nesoustředit pozornost na pomíjející hodnoty, ale důvěřovat všemocnému Bohu.

Většina kostelů má jednu či dokonce dvě věže. Není tomu ani tak z důvodu, aby byl kostel dobře viditelný i z větší dálky. Věž byla postavena jako jakási nedokončená přímka, spojující pozemské záležitosti s tím, co nabízí Bůh. Věže kostela nejsou vyjádřením pýchy člověka na sebe sama, jak tomu bylo u věže Babylónské, ale může být vyjádřením touhy být s Bohem v neustálém kontaktu.

Tak to vyjádřil ve svém výroku také Georg Christoph Lichtenberg, německý fyzik, astronom a matematik, žijící v 18. století: Kostelní věže jsou obrácené trychtýře k nalévání modliteb do nebe. PH

Louis de Wohl Dobývat nebe

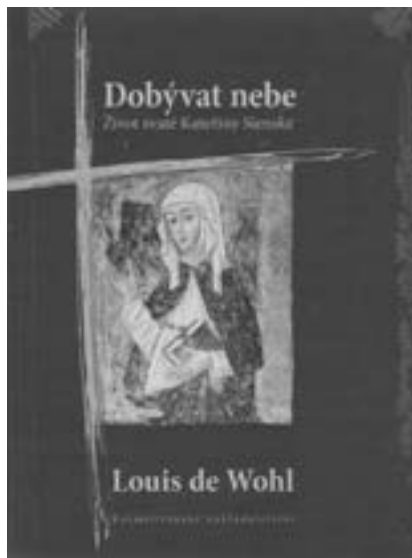
Při slovním spojení „život světce“ nebo „světi-ce“ si možná mnozí z nás představí život v tichosti, skrytosti, modlitbě a odříkání, spíše než život plný akce, boje, dlouhých rozhovorů s církevní hierarchií nebo aktivní zasahování do politiky. Je překvapující, s jakou pokorou a odevzdaností do Božích rukou zvládla svatá Kateřina Sienská oba tyto postoje.

V románu *Dobývat nebe* spisovatel L. de Wohl poutavě a napínavě líčí život této světice 14. století – drobné a nenápadné svou postavou, ale velké svým odvážným srdcem, světice, která dokázala vybojovat mnohé vnitřní i vnější boje, svým svědectvím obracet hříšníky, skrze spojení s Kristem uzdravovat nemocné, ba i křísit mrtvé nebo třeba i pohnout politiky (dokonce i papeže) ke změně smýšlení a k obrácení se na správnou cestu. To vše bez jakékoli okázalosti, či snad domnění, že by cokoli z toho všeho dokázala sama ze sebe. Prostě si jen nemohla pomoci, aby nemluvila a nejednala podle zjevené Boží vůle.

Kateřina Sienská je jedním z mnoha příkladů, jak si Bůh dokáže použít právě ty – v očích světa – nejmenší a konat skrze ně neuvěřitelné věci. Je inspirací v tom, že naše odevzdání se do Božích rukou nemůže být nikdy příliš velké. Ba naopak, čím více se necháme vést, tím radostnější a plnější může být náš život. A konečně je pro mě sv. Kateřina také příkladem toho, že život s Bohem se neprojevuje (nebo spíš nemá projevat) pouze v setkávání se s Ním v modlitbě, ale také v každém našem skutku, v rozhovoru s druhými, v lásce, odvaze a důvěře, které z modlitby vycházejí.

Proto vřele doporučuji přečtení této dobrodružné knihy o jednom neobyčejném životě malé řeholní sestry ze Sieny.

Magdalena Adéová

Pozvánka na pouť ke sv. Vojtěchu do Lštění

Sobota 27. dubna: Pěší pouť - mše sv. ve 13 h., pak občerstvení pro tělo.
Odchod poutníků z Prachatic v 7.30h., ze Dvorů v 9.15 h., z Lažiště v 9.45 h.

Neděle 28. dubna: Poutní mše sv. od 10.30 h.
Celebruje P. Dr. Vojtěch Eliáš z Prahy.

Hana Pinknerová O darech

Drž jazyk

**Moudrý milovník nehledí
tak na dar milujícího,
jako na lásku dárce.**

**Hledí více na úmysl než na cenu daru,
a milovaný sám je mu nade vše,
co mu je darováno.**

Tomáš Kempenský, Čtyři knihy o následování Krista

„Maminko, maminko, koukej, co ti neseme!“ vykřikovaly děti a hrnuly se do předsíně. Vracely se z dlouhé procházky, na kterou se s tátou vypravily hned po ránu. Byl krásný jarní den, jeden z prvních teplých a slunečných dnů po chmurné zimě. Vzduch svěže voněl, ptáci si mohli ztrhat plíce, jak zpívali, a zelenat se začínalo úplně všechno, snad i staré březové koště, co zůstalo přes celou zimu opřené na dvoře.

Já jsem s nimi nešla. Sluníčko mi totiž posvítilo na skoro už neprůhledná okna, na cáry pavučin nahoře v záclonách a prach všude po bytě. Zachvátila mne uklízeč horečka. Nejprve jsem vynesla peřiny na balkon na vzduch, pak jsem sundala záclony a nacpala je do pračky. Všechny květináče z okenních parapetů jsem odnosila do koupelny a ve vaně jsem je osprchovala. Bylo jich celkem dvacet dva. Pak jsem se pustila do mytí oken.

Než jsem umyla tři velká okna a prosklené balkónové dveře, záclony se dopraly. Hned jsem je pověsila. Nanosila jsem květináče zase zpátky na parapety a na závěr jsem ještě vyluxovala celý byt. Byla to fuška. Potom nastal nejvyšší čas připravit něco k obědu. Uvařila jsem česnečku a topinky.

Když jsem uslyšela volání dětí, vyběhla jsem je uvítat do předsíně. Hned se ke mně hrnuly se zářivýma očima a červenými tvářičkami. A každé s kyticí. Jedna holčička sotva udržela náruč mladých zelených větví, druhá nesla kytičku fialek. Miluji fialky! Ale sotva jsem pohlédla k zemi, zamrazilo mne. Jejich botičky byly plné bláta, kamínků a písku. Jak kolem mne tancovaly se svými dary, všechno to rozšlapávaly na právě vyluxovaném koberci. Kousla jsem se do jazyka, abych nic neřekla. Nemůžu je kárat, když mi předávají dary. Přinesly mi dar, abych věděla, že na mne myslely. Nemůžu přece odmítnout jejich lásku. „No to je krása, děkuju vám,“ řekla jsem.

Každý dostal

**Jsou rozdílná obdarování,
ale tentýž Duch, rozdílné služby,
ale tentýž Pán, a rozdílná působení moci,
ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech.**

1. list Korintským 12,4-6

Z Kamiliny návštěvy jsem bývala vždycky tak trochu nesvá. I když je to moje milá přítelkyně, uváděla mě do rozpaků. Na každou běžnou návštěvu přinášela nějaké dárky. Skoro se nestalo, že by přišla s prázdnou. Vždycky přinesla něco dobrého a něco hezkého. I když jenom v samoobsluze na naší ulici koupila balíček kávy a zákusky. Měla jsem radost, pochopitelně, ale cítila jsem se tím zavázána a zdálo se mi jaksi neslušné oplatit takovou návštěvu bez dárku.

Kamila totiž vychází z jiného rozpočtu než já. Příjem jejího manžela je minimálně trojnásobný než příjem celé naší rodiny. Kamila nerozhazuje, umí hospodařit, ale počítá jinak. I když jsem věděla, že ona ode mne žádné pozornosti nečeká, cítila jsem se trapně. V té úzkosti mě napadlo obdarovat ji něčím, co jsem sama vyrobila. A to se ukázalo jako překvapivě úspěšné řešení.

Jednou na podzim jsem jí přinesla kytici droboučkových červených šípečků. Kamila užasla: „Tak krásná přírodní dekorace! To je nádhera! Kde jsi je koupila?“ A hned si je aranžovala do vázy. „Natrhala jsem je v křoví tady u vás v ulici. Kousek od zastávky autobusu.“ „Tady? Nikdy jsem si jich nevšimla... a to tudy chodím denně.“

Se zalíbením si prohlížela novou kytici a zamýšleně uvažovala: „To je zvláštní, vždycky mi přineseš něco tak krásného, že se děsím, jak to muselo být drahé, a ono je to zadarmo. Když jsem u vás, nestačím si zapisovat nápady, které ty jen tak sypeš z rukávu. To, co u mne vypadá jako nepořádek, je u tebe doma pozoruhodná dekorace. To, co já draze kupuju, ty najdeš v křoví u zastávky. Jak to děláš?“

Možná jsem se po takové chvále i začervenala, ale musela jsem to vysvětlit po pravdě: „Každý dostal nějaký dar. Někdo finanční dostatek, někdo místo peněz tvořivost. Ty máš to první, já to druhé.“ Kamila přikývla a řekla: „Asi jo. A víš, že ti vlastně závidím...“

.....
• **Připravujeme:**

• Noc kostelů v pátek 24. května 2013

• Oslavy sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích v sobotu 22. června 2013
.....

Časopis Jan Prachatický rovněž na: <http://casopis.farnostprachatice.cz/>

facebooku Jan Prachatický

Na návštěvě u nemocných

Napadly kopice sněhu a já jdu z nemocnice. Nosím tam babičkám svatě přijímání a chtěla jsem s nimi sepsat rozhovor. Ale dneska – ejhle: Z důvodů chřipky zákaz návštěv. No, ale vidím Lidušku, odmetá sníh na dvoře, ta je nemocná už 5 měsíců. Moje kořist. Hned mě zve na návštěvu a taky s manželem, po krátkém obřadu přijmou Pána Ježíše a mají myslím radost jako Ti, co se setkali po dlouhém putování údolím stínů. Pak už si povídáme:

Jak dlouho jste s manželem nemocní a trávíte svůj čas ve vašem domě, takhle zavření spolu?

L: Je to od září - Franta má nemocná játra a já koleno a záda. Teď jsem na tom už líp, ale nemohla jsem se ani zvednout z postele. Chodím o berlí.

Jak jste se s tím vyrovnali?

L: Já si vždycky zanáduvám na tu nemoc a je mi hned líp. Ale stejně mi nakonec nezbude nic jiného, než se s tím vyrovnat a vzít to, jak to je.

Co tě nejvíc těší v této době, čím se zabýváš? Vidím, že tu máš výstřižky pana Schwarzenberga.

L: No. Nejvíc mě těší kočky a politika. Máme jednu černou, ta přišla jako kotě mrňavá, asi tak do dlaně. Zalezla si pod altán do bedničky a tam byla celou zimu. Dala jsem jí tam alespoň hadry, aby se trochu zahřála, a to jsem se chytila. Pak už byla u nás za dveřmi domu. Bílá je její máma, přišla od sousedů. Má omrzlé uši. Ty jsou mi blízké. Pak studuji knížetu Schwarzenberga, skládám si tady výstřižky z novin. Sleduji jeho životní cestu. Má dva syny a ženu doktorku. Toho budeme volit. Je to dobrý a moudrý člověk. S Fandou se modlíme sv. Brigitu, on předčítá a já pak říkám Zdrávasy. V pondělí jde na operaci. Snad to dobře dopadne.

Vždycky tě bavila politika?

L: No to ne, ale zajímala jsem se, aby zvítězilo dobro. Ráda bych všechny kandidáty nejlépe poznala. Chtěla jsem zvolit toho nejlepšího.

Co ještě očekáváš od budoucnosti? Chceš se uzdravit? Třeba nějaký sport? Chceš třeba ještě jezdit na kole nebo na běžkách?

L: Ne, ne to už nečekám, ráda bych si ještě došla do kostela a na zahrádku. To mě bude úplně stačit. Uzdravení bych ještě chtěla, ale nic už zvláštního. Lyže sjezdovky jsem dala synovcům. Já jsem takový spokojený člověk.

Co si myslíš o budoucnosti? Přemýšlela jsi někdy o tom, co bude po smrti?

L: Nejráději bych se tam sešla s těmi nejlepšími lidmi z mého života. S nejbližšími.

Ale co ti, které nemusíš? Co když tam taky budou?

L: A já jsem nikdy nebyla tak zapšklá, abych někoho nesnášela. Doufám, že tam budou všichni, co jsem je měla ráda.

Co bys změnila na tom, co jsi prožila v životě? Jak jinak by ses rozhodla?

L: Asi bych tak nedřela, jak jsem pracovala, protože nebyly děti a oni mě dali na těžkou práci. Sestra mi vyhlídla jinou práci, byla docela lehká. Říkala: „Ty by ses na to hodila, ty jsi takový poctivec,“ ale nechtěli mě pustit. Hodilo se jim moje pracovní tempo. Až jsem si ty nohy oddělala. Byla to dřina, mašina stála na schodu a já jsem musela nosit těžké papíry a vystupovat s nimi nahoru. Nohy jsem si tam oddělala a musela jsem jít na operaci. Někdo říká, že mladí jsou pohodlní. Dobře dělají.

Nechtěla bys být ještě mladá? Aby se vrátil čas?

L: V této době ne, snad kdyby se vrátila ta doba, ve které jsem žila. Teď je všechno moc rychle a tvrdé.

Co bys vzkázala ostatním? Jaké poučení na závěr?

L: Aby se nehonili kvůli majetku a penězům, aby ta honba nepřevážila nad životem s manželem. Žít jednoduše. Teď je honba za něčím. Tenkrát se muselo dřít, tenkrát by tě ani nezaměstnanou nenechali. A taky rozvody mi byly vždycky tak protivný. My jsme to doma měli hezký, i když taťka nám do hospody občas odešel. Já bych taky chtěla, aby měli doma druzí tak hezky. Kdyby si rodiče zahýbali, já bych byla problémové dítě. Děkala bych jim naschvály. Když jsem byla někdy na zábavě a přišel pro mě ženatý muž tancovat, řekla jsem mu: „Vy máte doma ženu, přiveďte si jí a tancujte s ní.“ Dětičky v tomto vztahu moc trpí.

Viktorie Předotová

Srdečně zveme rodiny

na Vikariátní dětskou pouť

v sobotu 11. května 2013

Co nás čeká:

LENORA - pečení v obecní peci, stará šumavská řemesla, návštěva muzea

HORNÍ VLTAVICE - mše svatá od 15.30 hod. v kostele Sv. Rodiny
a sv. Jana Nepomuckého

Bližší informace u katechetů a kněží vikariátu a na www.farnostprachatice.cz

Zajištěna doprava autobusy.

Předlouhý je seznam kléru vikariátu svatého Jana Prachatického, a přestože světců vydal tento kraj prozatím pouze jednoho, je zde dlouhá řada těch, kteří pro víru Kristovu učinili mnohé. Ať již svým příkladným životem, pílí či břemenem, jež na jejich bedra naložil běh dějin. Chceme vám tedy postupně představit několik kněžských osobností, které se v našem vikariátě narodily nebo zde po část svého života působily a během let zapadly více či méně v zapomnění.

Vojtěch Hlinka (František Pravda)

Narodil se 17. dubna 1817 v Nekrasíně u Jindřichova Hradce. Pocházel ze starobylého selského rodu a na selském statku strávil i své dětství a mládí. Když mu bylo šest let, začal chodit do školy v Nové Včelnici.

Studoval s výborným prospěchem, a tak rodiče souhlasili, aby ve studiu pokračoval na šestiletém gymnáziu v Jindřichově Hradci a od roku 1836 studiem filozofie v Praze. Po absolvování filozofie odešel v roce 1838 na teologii do Vídně.

Po vysvěcení na kněze nebylo volné místo, proto zůstal téměř rok v rodném Nekrasíně a vypomáhal duchovnímu v sousedním Jarošově a až pak nastoupil jako kaplan v Kvílicích u Slaného. V roce 1846 odešel do pražského ústavu pro odrostlé slepce, kde začal přispívat do časopisu Blahověst pod jménem František Pravda. V té době však těžce onemocněl a musel z ústavu odejít.

Po vyléčení v roce 1847 přijal místo vychovatele ve šlechtické rodině barona Sturmfefera v Hrádku u Sušice. Syn Otakar byl duševně nemocný, ale již po krátké době Hlinka dokázal v chlapci rozvinout maximum možného. Z vděku baron postavil Hlinkovi domek a místo původních šesti let zde kněz zůstal až do své smrti, tedy celých 57 let.

Psal lidové výchovné povídky v duchu katolické morálky, prostým, až naivním způsobem, bez velkých uměleckých nároků. Jeho ideálem byl neproměnný patriarchální řád vesnice a jak postavy, tak vztahy mezi lidmi stylizoval do podoby ušlechtilých vzorů. Hrozbu viděl v opouštění starých přísných mravů a v pronikání sociálních a myšlenkových novot všeho druhu. Léč na veškeré sociální neduhy spatřoval v životě řízeném křesťanskými mravními zásadami.

Zemřel 8. prosince 1904 a pohřben byl za velké účasti obyvatelstva na zdounském hřbitově u Sušice. Jeho život v Hrádku připomíná pamětní deska na domě, kde žil, a jeho jméno nese i místní knihovna. Dnes tento kněz, vychovatel, spisovatel a čestný občan Hrádku u Sušice patří k neprávem opomíjeným autorům. Přesto snad nezůstal zcela zapomenut, o čemž svědčí i skutečnost, že od roku 2003 se v rámci soutěže Literární Šumava uděluje také Cena Františka Pravdy. Malá expozice věnovaná jeho životu a tvorbě je od roku 2010 umístěna v zámku v Hrádku u Sušice.

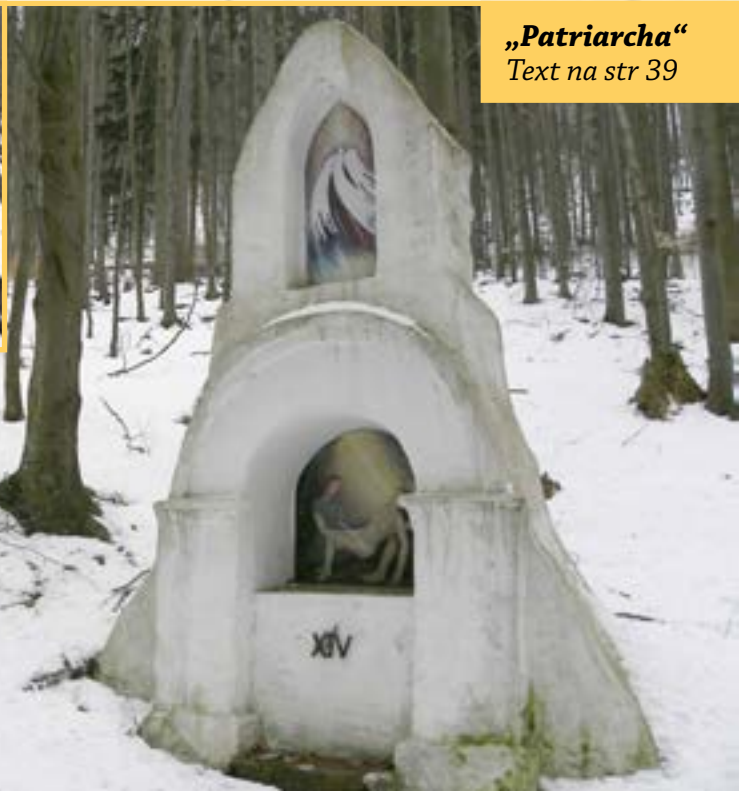
Kaple sv. Filipa Neri „Patriarcha“ s křížovou cestou - Prachatice

Nad lázněmi sv. Markéty, v lese na severním úbočí vrchu Libín byla po roce 1691 vystavěna malá dřevěná kaplička k ochraně zde nalezeného obrazu sv. Filipa Neri. Po roce 1803 byla nahrazena kamennou se šindelovou střechou. Zdejší místo bylo hojně navštěvováno poutníky, dokonce zdejší místo navštívil první budějovický biskup hrabě ze Schaaffgotsche. Důvodem byl také pramen čisté vody s údajně léčivými účinky. V roce 1859 zde byla zbudována křížová cesta vedoucí od městských lázní. O dva roky později byla vystavěna nová kaple na místě již zchátralé stavby. Význam tohoto poutního místa upadl poté, co po druhé světové válce skončil provoz lázní. V letech 1999-2004 proběhla generální rekonstrukce kaple i křížové cesty. Do výklenků byly instalovány nové obrazy malované na plechových deskách prachatickým rodákem, malířem Václavem Kunešem. Z města vede na začátek křížové cesty turisticky značená cesta vedoucí na vrch Libín. Dále je pak potřeba se již jen držet cesty lemované kapličkami křížové cesty až ke kapli.

Na letošní Květnou neděli se přibližně pětadvacet poutníků vydalo na křížovou cestu na Patriarch. I přes nevlídné ledové počasí nás cesta neodradila. Po zledovatělé a později zasněžené cestě jsme putovali a rozjímali nad jednotlivými zastaveními a postupně nás zahřívalo Boží slovo a milé společenství. Na konci křížové cesty jsme se společně u kaple pomodlili a vyfotili. Určitě nikdo z nás cesty nelitoval.

Šrámkovi

„Patriarcha“
Text na str 39